

Vážení přátelé,

chtěl bych se s vámi podělit o mé zážitky, které jsem prožil na zájezdu na Volyň.

Jmenuji se Jaroslav Loukota, bydlím v Kuníně a spolu se svým bratrance Josefem Loukotou z Kozolup u Plzně jsme se zúčastnili ve dnech 9. – 15. července zájezdu na Volyň. 2017

Když mě Mirek Nerad na setkání v březnu v Novém Malíně pozval na tento zájezd, ani na chvíli jsem nezaváhal. Okamžitě jsem volal Josefovi a oba jsme se ihned přihlásili. Zaujala nás trasa zájezdu, především místa, kde jsme se narodili, anebo tam máme příbuzné.

Autobus vyjel v neděli 9. července ráno ze Žatce. Po několika zastávkách jsem spolu se dvěma rodinami nastoupil v Novém Jičíně, kde mně můj bratranec držel místo. Autobus jel po krásné dálnici na území Polska. Přenocovali jsme v hotelu u Přemyšle, nedalekou Ukrajinských hranic.

V pondělí, první den na Ukrajině, byla naše první zastávka v Dubně. Zde nás čekaly moje dvě sestřenice, starší Tamara a mladší Nila. Naše matky byly sestry. Proběhlo krásné přivítání a pozvání na návštěvu a nocleh u Tamary, kde jsme se seznámili s její rodinou.

V úterý ráno po snídani jsme spolu s Tamarou a její vnučkou Janou odjeli autobusem do Mlynova a odsud taxíkem do mého rodiště na Malovanou. Pohled tu pro mne byl víc než smutný. Vesnice téměř vylidněná, domy polorozpadlé, škola, kterou si Češi postavili na přelomu dvacátých a třicátých let a do které chodil i můj starší bratr Václav, chátřa a dům, ve kterém jsem se narodil, je rozpadlý, je z něj ruina. Při jeho fotografování mně ukápla nejedna slza. Při zpáteční cestě jsme se zastavili v sousední vesnici v Nadčích, kde jsem byl v pravoslavné církvi pokřtěn. Po obědě u Tamary jsme se rozloučili s její rodinou a odjeli autobusem z Dubna do Rovna, kde jsme se v hotelu Mir připojili k ostatním účastníkům zájezdu.

Středa byla pro mě i pro mého bratrance Josefa nejúžasnejším dnem z celého zájezdu. V dopoledních hodinách jsme přijeli do Lucka. V hotelu nás přivítaly ženy z Českého krajanského spolku. Já, když jsem slyšel, že mluví česky, šel jsem za jednou z nich a poprosil ji, zda by nám nezajistila taxík, abychom se mohli podívat do vesnice České Kopče, dnes se jmenuje Novokotovsk, kde se narodil bratranec Josef a naši otcové. Tato paní mně odpověděla, že její prarodiče také pocházejí z Kopče, že to tam zná a jestli nám to nebude vadit, zavolá svému manželovi a on nás tam autem zaveze. Spolu s bratrance jsme byli nadšení. Po ubytování v hotelu jsme tedy spolu s našimi průvodci, jmenují se Bubelovi, jeli do Kopče. Přijeli jsme do vesnice a Olena (Léňa), tak se naše průvodkyně jmenovala, nám ukázala, z kterého domu pocházeli její prarodiče Reblovi. Když jsme dorazili na místo, kde kdysi stávala chalupa Loukotových, kromě zděného sklepa už tam nebyla. Na tomto pozemku stál ukrajinský zděný dům. Abychom se ujistili, že je to opravdu to místo, kde žili Loukotovi, doporučila nám sousedka, ať zajdeme za starou ukrajinskou babičkou, která bydlí asi 200 m od bývalého domu Loukotů. Setkání s ní, bylo jí víc než 90 let, bylo pro nás skvělé. Vyprávěla nám, že znala našeho dědu i babičku, vyprávěla, kde babička na dvorku sedávala, znala Josefovy rodiče a ukázala, kde přesně stál Josefův rodný dům. Na zpáteční cestě do Lucka jsme se zastavili na českém hřbitově, který je v dezolátním stavu a potom na městském

hřbitově v Lucku, kde jsme prošli pietním místem kolem pomníků padlých vojáků na východě Ukrajiny. Naši průvodci Bubelovi nás po příjezdu k jejich domu pozvali na občerstvení k nim do bytu. Při rozhovoru nás Olena, se kterou jsme si potykali, pohostila a ukazovala nám staré rodinné fotografie. Na jedné z nich byly tři ženy, Olena ukázala na jednu z nich a říká: „To je Nádička Vitochová, moje kamarádka, její maminka a moje maminka byly sestřenice.“ Bylo to až neuvěřitelné, protože Náďa Vitochová, později vdaná Tamchinová, byla sestřenice mé maminky. Tak jsme přišli na to, že jsme s Olenou Bubelovou, naší průvodkyní, příbuzní. Po krátkém občerstvení nás Olena zavedla do bývalé české školy, kterou postavili s přispěním Matice české. Do této školy také chodil můj bratr. Dnes se v této budově ve dvou místnostech schází Český krajanský spolek. Pozvali nás dovnitř, hráli a zpívali české písně. Po obědě v Zemanově pivovaru nás Olena provázela po historické části Lucka. Najednou jí někdo telefonoval a zjišťoval, kde se nacházíme. Zanedlouho nás našel mladý muž se starší ženou, byla to jeho matka, a ta, když přišli až k nám, najednou objala mého bratrance se slovy: „Josefe, já jsem Mařena a chodila jsem s tebou v Kopči do první třídy.“ Ukázala mu fotografii a říká: „To jsem já a to jsi ty.“ Bylo to úžasné setkání plné emocí. Josef z toho byl úplně vyveden z míry. Mařena, jak jí tehdy ve škole říkali, je vlastně Marie Veseláková, má za manžela Čecha a mluví dobře česky. Jak se Marie o nás dozvěděla? Ta stará ukrajinská babička, u které jsme byli, má v sousedství mladší sestru, té to řekla, ta zase sousedům a za chvíli se to rozneslo po vesnici. Byli tady Češi, byli tady Loukotovi. Naše setkání s vesnicí, odkud pocházeli naši otcové a kde se také narodil můj bratranec Josef, jsme zakončili společnou procházkou, vzájemným vyprávěním a vzpomínkami na společně prožité chvíle v naší bývalé domovině. Historická část Lucka se k tomu náramně hodila. Doprovodili jsme Olenu domů, Marie odjela taxíkem do Koppče a já s bratrancem Josefem jsme byli pozváni jejím synem Viačeslavem na posezení v tamní pивní restauraci a tak jsme zakončili tento pro nás nádherný den plný emocí a krásných zážitků.

Ve čtvrtek dopoledne byl odjezd do Malína. Přišly se s námi rozloučit ženy z Českého krajanského spolku. Olena mně dala na památku dvě básně, ve kterých si připomínají českou zemi. V Malíně se náš zájezd zúčastnil pietního aktu při příležitosti 74. výročí od vypálení Malína. Odpoledne, na cestě do Lvova, jsme navštívili Počájevskou Lavru, je to pravoslavný křesťanský komplex. Počítali jsme ještě s návštěvou Zborova, kam jsme se kvůli nízkému železničnímu podjezdu nedostali. V podvečer jsme dorazili ve Lvově k hotelu, kde jsme strávili poslední noc zájezdu.

Pátek, poslední den našeho putování. Dopoledne prohlídka města Lvova s průvodkyní Halinou a odpoledne cesta domů, opět po krásné polské dálnici. Večer jsem vystoupil v Novém Jičíně, rozloučil se s bratrancem, který cestoval dál až do Prahy. Díky za krásné zážitky.

Když na to dnes vzpomínám, když vzpomínám na ta místa, kde jsme se my a naši rodiče narodili, když vzpomínám na ty dnes ubohé, kdysi bývalé krásné české vesnice, kterými jsme projížděli a co víc, navštívili jsme v Lucku také městský hřbitov a když vidíte na pomnících desítky tváří těch nevinných, mladých chlapců, kteří v té nesmyslné válce na východě Ukrajiny přiházejí o své životy, děkuji našim rodičům a Pánu Bohu, že jsme doma tady, v naší krásné České republice.

Kde domov můj

autor: Jan Pospíšil

Ač cizí zem nás kojila,
že jsi Čech, vždycky pamatuj,
nás matka v dětství učila,
když zpívala, kde domov můj.

A dědův hlas se divně chvěl,
slzami zakalen měl hled,
když o své vlasti vyprávěl,
že zemský ráj to napohled.

Studenou zdá se cizina,
když srdce tvoje tíhne jen,
kde předků tvých je otčina
ta naše krásná česká zem.

Skončena cesta cizinou,
zřím vyplněn sen krásný svůj,
já našel vlast svou jedinou,
toť země česká, domov můj.

Volynští Češi

autor: Tuman Romanov

Z Kupičova r. 1939

Jsme Češi, mnoho roků žijem na Volyni,
však srdce volynské též umí milovat.
Nám také česká lípa cestu stíní
A modlíme se česky, dřív než jdeme spát.

Jsme Češi, jaké panstvo je dnes na Volyni
a jakou řečí mluví se po kraji?
Dnes česká lípa už jen hroby stíní
A česky mluví se jen potají.

My vždycky byli vlasti první strážci
a vy se choulíte dnes do kouta,
Kdo otců dědictví si opravdově váží
Toho cizí řeč nikdy nespoutá.